

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi F.W.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt [...]

w sprawie z powództwa F.W.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Sprawiedliwości

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 listopada 2009 r.,

zażalenia skarżącego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 czerwca 2009 r., sygn. akt [...],

I. oddala zażalenie;

**II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego
adwokatowi E.A. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł
powiększoną o 22% podatku VAT tytułem zwrotu
kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z
urzędu.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 września 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda F.W. o wznowienie prawomocnie zakończzonego postępowania wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2008 r. (k. 397 akt). W ocenie Sądu, nie zachodziła ustawowa podstawa wznowienia przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c., a ponadto nie został zachowany trzymiesięczny termin do jej wniesienia określony w art. 407 § 1 k.p.c. Termin ten bowiem biegł od dnia wydania prawomocnego wyroku (7 listopada 2008 r.), a nie od upływu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (19 marca 2009 r.).

W zażaleniu powoda na postanowienie z dnia 23 września 2009 r. podnoszono zarzuty naruszenia art. 403 § 2 k.p.c., art. 407 § 1 k.p.c. i art. 401 pkt 2 k.p.c. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie skargi do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny analizował wniesioną skargę kasacyjną z punktu widzenia wskazanej przez skarżącego jej ustawowej podstawy przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia m. in. okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wnoszący skargę uzasadniał jej podstawę ustawową w ten sposób, że jego „zeznania ograniczono do minimum, a materiał dowodowy co do poszczególnych zagadnień sprawy nie został przekazany sądowi z uwagi na jego obowiązkowe poprzedzenie szczegółowym omówieniem i ewentualną konfrontacją z pozwanym” (s. 1 skargi).

Skarga o wznowienie postępowania stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, a jej podstawy prawne powinny być określone w sposób ścisły, przy zachowaniu wymogów przewidzianych m. in. art. 403 § 2 k.p.c. Z treści wniesionej skargi wynika to, że ustawową podstawę tej skargi skarżący starał się skonstruować w związku z przebiegiem postępowania dowodowego przed Sądami

meriti. Nie jest natomiast jasne to, czy eksponował wystąpienie „nowych okoliczności”, czy jedynie „nowych dowodów” w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., dlaczego nie mógł z nich skorzystać w zakończonym prawomocnie postępowaniu o naprawienie szkody i czy mogły one mieć wpływ na wynik merytorycznego rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Skoro w treści skargi o wznowienie powołano się dwukrotnie na przepis art. 403 § 2 k.p.c., to Sąd Apelacyjny oceniał wystąpienie tej właśnie ustawowej podstawy wznowienia. Wprawdzie w skardze tej wspomniano także ogólnie, że w toku rozpoznawania sprawy o odszkodowanie przez oba Sądy meriti doszło do „naruszenia praw” (powoda), to brak jednak bliższego uzasadnienia tego stanowiska pozwalał przyjąć, iż taki stan rzeczy skarżący łączył także z postępowaniem dowodowym w sprawie o odszkodowanie. Za trafną w związku z tym należy uznać ocenę Sądu Apelacyjnego, że skarga o wznowienie postępowania nie może stanowić instrumentu prawnego mającego na celu naprawianie (korygowanie) błędów (bezczynności) strony, popełnionych w toku postępowania dowodowego w zakresie wykazania stosownej inicjatywy dowodowej i możliwości powoływania się na fakty uzasadniające zgłoszone roszczenie (s. 3 uzasadniania zaskarżonego postanowienia).

Z treści uzasadnienia zażalenia pełnomocnika powoda wynika, że akceptuje on przyjęty przez Sąd Apelacyjny początek biegu trzymiesięcznego do wniesienia skargi, przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. (od dnia wydania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w dniu 7 listopada 2008 r., k. 397 akt). W ocenie pełnomocnika, należałoby jednak co najmniej zweryfikować tak przyjęty bieg terminu do wniesienia skargi z racji okoliczności, które pojawiły się po wydaniu wyroku Sądu Apelacyjnego i ustanowieniu dla powoda pełnomocnika (radcę prawnego) z urzędu (postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., k. 411 akt).

Otóż Sąd Apelacyjny przesłał pomyłkowo postanowienie o ustanowieniu pełnomocnika (radcy prawnego) do Naczelnej Rady Adwokackiej (k. 412 akt), a Rada ta odesłała je następnie Okręgowej Izbie Radców Prawnych (k. 117). Izba ostatecznie zawiadomiła Sąd Apelacyjny o wyznaczeniu na pełnomocnika z urzędu (w postępowaniu kasacyjnym) radcę prawnego B.B. (k. 419 akt).

Zawiadomienie takie nastąpiło w dniu 9 lutego 2009 r. (k. 419 akt). Radca prawny nie wniosła skargi kasacyjnej, na którą liczył powód.

Wskazane okoliczności nie mogą jednak w żaden sposób podważać biegu trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Informacja o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu (radcy prawnego) dotarła do tego pełnomocnika jeszcze w okresie otwartym do wniesienia skargi (wyrok Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem został doręczony powodowi w dniu 19 stycznia 2009 r., k. 410 akt). Ostateczna decyzja radcy prawnego (pełnomocnika z urzędu) o nie wniesieniu skargi kasacyjnej, nie może świadczyć o tym, że doszło do pozbawienia możliwości obrony praw reprezentowanego w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie powoda jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz §§ 6, 12, 15-16 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).